

ikke ere løste paa den rette Maade, troer jeg ikke kunne svække den Dom, som den høitærede Minister udtalte, at her foreligger en Lov, som i sine praktiske Resultater bereder Universitetet og de andre videnskabelige Instituter en tilfredsstillende Stilling og som kan paaberæbes som et offentligt Vidnesbyrd om Nationens Anerkjendelse af disse Anstalters Værd ligeoverfor den Ukyndighed og Raahed, der har yttret sig i enkelte Domme, som jeg i Begyndelsen tillod mig at henpege paa.

**Drejer:** Jeg skal ikke paa Sagens nærværende Stadium vidtløftig forfølge det Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at reise; men jeg troer dog med Hensyn til den høitærede Kultusministers Udtalelse at burde gjøre endnu et Par Smaabemærkninger. Saavidt jeg forstod den høitærede Minister, saa er det i særdeleshed for Professorene, at det er af Bigtighed, at det første Afsnit af Lovforslaget fremmes. Jeg skal gjerne indrømme dette; jeg hører paa ingen Maade til dem, der undervurdere de videnskabelige Læreres Betydning og Krav. Men, naar det er saa, forekommer det mig netop, at det andet Forhold, som jeg har henpeget til, ret passende kunde forbigaaes ved nærværende Lov og sættes hen til den Tid, da en endelig og fuldstændigere Ordning, efter hvad der er bebudet, vil skee, og der kunde jo forsaavidt komme Overensstemmelse mellem de Meninger, der her ere udtalte, ved at lade §§ 8 og 9 heelt udgaae. Da der i disse Paragrafer, saavidt jeg har kunnet forstaae, ikke er Spørgsmaal om nogen Forbedring i de vedkommende Embedsmænds og Bestillingsmænds Gager, saa er den Betydning, der bliver tilbage, egentlig kun et Henpæg paa, hvorledes man agter endelig at ordne Forholdene med Hensyn til Pensjonsberettigelse eller Ikke-Pensjonsberettigelse, og den Udskydelse af disse Paragrafer vil altsaa ogsaa af den Grund, at den ingen Indflydelse faaer for de nu ansatte Personers Vedkommende, med saa meget mindre Betænkning kunne benyttes. Idet jeg indskrænker mig hertil, tør jeg dog ikke endnu, uagtet de Opfordringer, der fra forskellige Sider ere gjorte, til ikke at lægge Bænkning paa de Betænkninger, som jeg har fremsat for Loven, beslutte mig

til at opgive, hvad jeg har paatænkt, Forslag til nogle Forandringer ved Sagens næste Behandling.

**Kirke- og Underviisningsministeren:** Jeg troer at burde tilføie blot et Par Ord med Hensyn til, at den ærede Rigsdagsmænd (Drejer) skulde tænke paa at stille Endringsforslag. At ville forsøge paa en saadan Forandring, hvorved §§ 8 og 9 og som følge deraf en stor Deel af de øvrige Ser. af Loven skulde gaae ud, vilde vistnok jeg baade for min Deel personligt og som Minister gjerne kunne gaae ind paa, og jeg skal tilføie, at det er Noget, som jeg har søgt at sætte igennem i Udvalget, som var nedsat i Folkethinget, paa et Punkt, hvor jeg maatte frygte for, at jo mere udsærlig Loven blev, desto vanskeligere vilde det blive at faae den sat igennem, og hvor jeg derfor ogsaa i denne Omstændighed havde et Motiv til at simplificere den saa meget som muligt og indskrænke den til det, som man fra alle Sider åbenbart erkjender for det, hvortil man i mange Aar har trængt, en forandret Gagering, navnlig for Professorene og Lærerne ved Universitetet. Imidlertid kunde denne min Anskuelse ikke trænge igennem, men man kunde kun faae den hele Sag endelig afgjort, ved ogsaa at faae en saadan Opstilling som den, der er fulgt i §§ 8 og 9 og de følgende Ser, hvor der med Undtagelse af visse bestemte Poster, med Hensyn til hvilke man har fulgt en anden Vej, blev voteret en heel stor samlet Sum til Ministeriets Disposition, der kunde anvendes, ikke alene ubelukkende til de for Diebliffet tilstedeværende Embeds- og Bestillingsmænd, men efter Omstændighederne til flere eller færre. At dette blev gjort gjældende, var for det i Folkethinget nedsatte Udvalg (som ogsaa for Folkethinget i det Hele det Afgjørende, for at Loven gik igennem. Jeg er derfor fuldkommen forvisset om, at en Forandring i denne Retning i Loven, hvorved den gjerne kunde faae min personlige Tilslutning, dog umuligt vilde kunne faae Folkethingets, og altsaa, som Situationen nu er, aldeles nødvendigt vilde lede til, at ingen Lov kom ud.